

om man vilde søge at fjerne nogle af disse gamle Embedsmænd, for saa vidt de staa som en Hindring for Udviklingen. At det undertiden kan gaa lidt langsomt i Ministerierne — hvad enten det nu er de gamle Embedsmænd eller et Gammelmandssystem, der er Skyld i det —, skal jeg nævne et Eksempel paa. Silkeborg Byraads Fattigudvalg spurgte den 13. Februar 1908 Indenrigsministeriet om at faa en Forandring i Taksterne vedrørende Opholdet paa Fattiggården, men der kom intet Svar. Den 21. Juli 1908 spurgte man næste Gang — der kom heller intet Svar. Saa spurgte det samlede Byraad den 10. September 1908 — fremdeles intet Svar. Nu ere vi jo nøjsomme og fredsommelige og skikkelige ovre i Jylland, og vi opgav derfor Ævred, da vi saa, at der intet var at gøre, idet vi mente, at vi saa maatte vente til bedre Tider. Nu haabe vi, at disse bedre Tider maatte være komne, vi have jo nu faaet en ny Indenrigsminister, og jeg vil haabe, det Svar, vi tre Gange have afæsket Indenrigsministeriet, nu vil blive givet. Skulde det vise sig, at Skylden ligger hos en gammel Embedsmand, der sidder og blunder i Ministeriet, er det jo muligt, han kunde blive vakt til Live ved en Paamdelse fra den højtærede Indenrigsminister.

Paa § 27 findes som sædvanlig 75,000 Kr. til Udlaan til Haandværkere og smaa industridrivende til Anskaffelse af Motorer og Værktøjsmaskiner. Jeg vilde meget gerne have, at det Beløb maatte blive forhøjet. Det er i fuld Overensstemmelse med de Krav, vi fra Socialdemokratiets Side have stillet i de sidste Aar. Jeg tror, at det er heldigt fra Statens Side at yde en saadan Opmuntring til den lille Industri her i Landet, der arbejder under ret vanskelige Forhold for Tiden.

Jeg vil henstille, at det Beløb paa 25,000 Kr. paa § 19 A, som foreslaas til Rejser for ubemidlede Haandværkere, ogsaa maa blive forhøjet. Det har sin store Betydning, ikke blot at de unge Haandværkere komme ud og se andre Skikke og andre Sæder i Udlandet, men ogsaa at de se, hvorledes Haandværket drives paa de Steder, saaledes at de derigennem kunne faa Meddelagtighed i den Udvikling, som der har fundet Sted, og som maaske kan blive af Betydning for det Arbejde, der udføres herhjemme paa det Omraade.

Under Anmærkningerne til § 20 findes blandt andet et Forslag til en Lønningsforbedring for Lærere paa Opdragelsesanstalter, og det hilser jeg med Glæde. Jeg tror, at naar Forholdene paa disse An-

stalter mange Gange ikke ere saa gode, som de burde og skulde være, saa har det tidt sin Aarsag i, at man har været for karrig med Lønningerne, saaledes at man ikke har faaet de kvalificerede frem, som netop burde frem paa disse Pladser.

Jeg vil gerne i samme Forbindelse nævne et Forhold, som i den sidste Tid har været fremdraget vedrørende en Anstalt, som ligger i Nærheden af min Valgkreds, nemlig „Bøgildgaard“. Der har fundet Oprin Sted paa denne Anstalt, som synes at tyde paa, at Forstanderen der ikke er sin Plads helt og fuldt voksen. Jeg skal vel være mig for at fælde for stærk en Dom i disse Sager, thi det er et saa vanskeligt Omraade, at en forhastet og en uberettiget haard Dom maaske vil kunne gøre Skade. Men jeg vil dog sige, at naar det er kommet dertil, at den Dreng, der her er Tale om, som flygtede fra Anstalten, fordi han var bleven pryglet af Forstanderen, søgte Tilflugt i Aarhus, hvor Politiet tog sig af ham, og Politimesteren til Trods for et Regulativ, der siger, at han har at sende saadanne Dreng tilbage til den Anstalt, hvorfra de ere løbne, finder sig beføjet til ikke at sende ham tilbage til Anstalten, men til at gøre Forestillinger hos Justitsministeren — naar Forholdet er dette, saa er der sikkert al Grund for den højtærede Justitsminister til at undersøge den Sag nærmere. En saadan Undersøgelse vil sikkert let kunne foranstalles, men den bør ikke være overfladisk, men meget grundig, thi er det saaledes, at denne Mand ikke egner sig til den Plads, bør han fjernes.

Hvad disse Statsopdragelsesanstalter angaar, er det i det hele taget min Opfattelse, at de ere for store. Vi maa søge at komme til Anstalter, der ikke ere større, end at 15—20 Børn ere anbragte der, saaledes at Forstanderen og hans Hustru, eventuelt ved en Piges Hjælp, kunne bestride det hele. Thi hvorledes skal ellers en saadan Mand kunne blive den Børneopdrager, som han netop burde være, hvor der er Tale om vanskelige Børns Opdragelse? Det bliver ellers et Arbejde efter et bestemt System. I det ministerielle Regulativ gives der Anvisning paa, at der ikke maa gives Børnene mere end højst 25 Slag Ris eller Tamp med et Spanskrør. Det er efter min Formening forfærdeligt at tænke sig, at man i et saadant Regulativ vil tillade en Forstander at uddele indtil 25 Slag af et Spanskrør. Den Dreng, jeg talte om før, havde kun faaet 10 Slag,